

мъръ и на нашитѣ съврѣмenni критици. Такъва е: за буквенницата Сичанъ-Николова (стр. 227—238). Интересно е да се забѣлѣжи съ каква радостъ редакцията посрѣща появлението на всѣка една нова бълг. книга. Какъ тя жали когато слѣдъ всѣки двѣ недѣли не може да извѣсти за появлението на нѣкой новъ книжовенъ трудъ на български. Съ каква радостъ се посрѣща появлението на Цанковата „България,“ радостъ, която отпослѣ се обръща въ жалостъ заради тенденциозното антиправославно направление на патриотическия Цанковъ органъ.

Съ голѣма тъга се отдѣля Кръстевичъ отъ своето възлюбленно занятие. Той казва, че ако и утрупанъ съ работа служебна, (билъ е членъ въ Цариградското сѣдилище), налегнатъ съ молби, приелъ редакцията отгорѣ си. Той прѣдварително казалъ на настоятелитѣ, че въ съвсѣмъ малкото врѣме което ималъ, най паче нощемъ, не щѣлъ да може да слѣдва както трѣбва и както желае. Настоятелитѣ обаче не слушали нищо, обѣщали му се да му даджтъ помощникъ и той ще-не-ще, подъ заплашванъето, че иначе ще прѣстанжтъ „Книжицитѣ,“ заловилъ се за това дѣло и го слѣдвалъ цѣла година при най-тежкитѣ условия. Помощникъ не му дали; заниманията му служебни се удвоили и утроили, врѣме нѣма за четене, врѣме нѣма за писане, а „Книжицитѣ“ трѣбва да си излазятъ редовно два броя на мѣсець. „Що си истеглихъ въ това годишно растоianie, казва г. Кръстевичъ, колко трудъ и притѣснение си дадохъ за да си стоиж на думата прѣдъ народа—азъ знаиж. Но като че това не стигнжло: трѣбваше да излѣзижтъ нѣкой си и да ни корижтъ по причина че сми защищавали вѣрата си и обредитѣ ѳ, какъ сми биле грѣкомани, московити, панславити и незнамъ що.“ Обаче редакцията се прѣсторила на глуха и, въ интереса на дѣлото, търпѣла, докль се свърши годината.

Сега се дири новъ редакторъ, който да има „потрѣбната способностъ и ревностъ за тѣзи работа и въ тожде врѣме да дава нуждната порука за своитѣ православни и благочестиви чувства, защото православието трѣбва да бжде най-първата основа на българско учение и просвѣщение.“ За такъвзи е билъ припознатъ „словесяѳийшій“ г. Т. Бурмовъ, върху когото минава редакцията въ третята година. Отъ отчета на настоятелитѣ Т. Х. Тюлевъ и Стефанъ Бояджовъ се вижда, че прѣзъ 1859 год. е имало 620 абоната, отъ които платили само 21,457 гроша.

„Бълг. Книжици“ подъ редакторството на Бурмова въ третята година сж продължавали да излазятъ въ сжщата по-